

فرانسه - انگلیس یکی از ماندگارترین دیدارهای جام جهانی شد

نخواستنی دوستداشتنی!

تکس ها- Getty Images

جام جهانی، به گل‌هایی مربوط است که در همین دیدارها به ثمر رسانده، در حالی که دو پاس گل مایکل اولیسه در این مسابقه باعث شد او با ثبت ۷ پاس گل در یک دوره جام جهانی، از پله عبور کرده و رکورد جدیدی به نام خود ثبت کند.

حالا این سؤال مطرح است که آیا دستاوردهای به‌دست‌آمده در چنین بازی‌هایی باید به اندازه مسابقاتی که تمام سرنوشت تیم‌ها در آنها تعیین می‌شود، ارزش داشته باشد؟ این بحث احتمالاً ادامه خواهد داشت و چهار سال دیگر هم دوباره مطرح خواهد شد.

در نهایت، بازی مقابل آخر جام جهانی مأموریت خود را انجام داد. این مسابقه تبدیل به جشنی برای فوتبال و خود جام جهانی شد؛ یک نمایش جذاب درست پیش از بزرگترین لحظه تورنمنت. این‌آخرین پیش‌غذا قبل از فینال بود؛ و چه پیش‌غذای تماشایی‌ای.

بابت کم‌انگیزگی سرزنش کرد؛ همان‌طور که نمی‌توان انگلیس را به‌خاطر افت در نیمه دوم مقصر دانست. کتار آمدن با از دست دادن فرصت حضور در فینال جام جهانی و تنها چند روز بعد دوباره بازی کردن در بزرگترین صحنه فوتبال جهان، کار ساده‌ای نیست.

آمار بازی رده‌بندی
جام جهانی باید به حساب بیاید؟
با این حال، دفاع‌های ضعیف و بی‌نظم در این بازی دوباره این بحث را مطرح کرد که آیا چنین مسابقاتی باید از نظر آماری با دیگر بازی‌های جام جهانی یکسان در نظر گرفته شوند یا نه. گل‌ها و پاس گل‌هایی که در بازی رده‌بندی ثبت می‌شوند، می‌توانند روی رکوردها و میراث بازیکنان تأثیر بگذارند. بخشی از جایگاه کلیان امپایه در صدر جدول گلزنان تاریخ

البته مخالفانی هم برای این شور و هیجان وجود داشت. پیش از آغاز نیمه‌نهایی‌ها، این بازی در خطر تبدیل شدن به یک مسابقه بی‌اهمیت و نمایشی قرار داشت؛ دیداری که شاید می‌توانست به عنوان یکی از بی‌معناترین بازی‌های رده‌بندی تاریخ جام جهانی شناخته شود.

فضای مسابقه بیشتر شبیه یک بازی دوستانه تابستانی با دیداری خیره بود و فرانسه با نمایش ضعیف دفاعی خود، بیشترین سهم را در این شرایط داشت. آنها تنها پس از تغییرات مجوسی دیدیده دشان دورانی که نام آن با زین‌الدین زیدان گره خورده است. اسطوره فوتبال فرانسه که سال‌ها گزینه اصلی جانشینی دشان می‌شد، در روزهای آینده به صورت رسمی هدایت خروس‌ها را برعهده خواهد گرفت و از اول سپتامبر کار خود را آغاز می‌کند. دشان پس از بیش از یک دهه حضور در رأس تیم ملی فرانسه، نگاه‌ها به مردی دوخته شده که بسیاری او را ناجی آینده فوتبال فرانسه می‌دانند.

این بازی همزمان هم دلایلی برای دفاع از برگزاری مسابقه رده‌بندی جام جهانی ارائه کرد و هم بخشی از انتقادات نسبت به آن را قابل درک نشان داد. اما در نهایت، چیزی که باقی ماند یک نمایش تماشایی بود؛ مسابقه‌ای که شاید خیلی‌ها انتظارش را نداشتند، اما کمتر کسی توانست از تماشایش لذت نبرد. بازی‌ای که از فشار و استرس مراحل حذفی جام جهانی فاصله داشت، اجازه داد فوتبال با آزادی و لذت بیشتری خودش را نشان دهد؛ فوتبالی که یادآور بهترین لحظات این ورزش بود. این دیدار برخلاف بازی‌های قبلی که پر از دفاع‌های فشرده، برنامه‌های تاکتیکی دقیق و فشار روانی بالا بودند، فضایی باز و هیجان‌انگیز داشت؛ همان چیزی که باعث زیبایی فوتبال می‌شود اما گاهی در مسابقات بزرگ زیر سایه احتیاط و ترس از شکست قرار می‌گیرد.

زیزو چگونه پروژه جدید خروس‌ها را کلید می‌زند؟ آغاز عصر زیدان در تیم ملی فرانسه

درباره کادر جدید فرانسه، احتمال حضور فابین بارترز است. دروازه‌بان افسانه‌ای فرانسه و قهرمان جام جهانی ۱۹۹۸ ممکن است به عنوان مربی دروازه‌بانان به کادر فنی اضافه شود. حضور بارترز می‌تواند تجربه ارزشمندی را به تیم ملی فرانسه منتقل کند و ارتباط میان نسل قهرمان ۱۹۹۸ و نسل فعلی را تقویت کند. زیدان همچنین توجه ویژه‌ای به فوتبال پایه دارد. او به خوبی می‌داند که موفقیت بلندمدت فرانسه در گرو شناسایی و پرورش استعدادهای جوان است. به همین دلیل قرار است از مشاوره برنار دیومد، دیگر عضو نسل طلایی فرانسه و مربی باسابقه تیم‌های پایه این کشور، استفاده کند.

نخستین چالش‌های زیزو
هرچند مراسم رسمی معارفه زیدان احتمالاً تا پایان ماه جولای برگزار خواهد شد، اما آغاز واقعی دوران او به اواخر سپتامبر ترکیه به مصاف تیم ملی این کشور می‌رود و سپس در بلژیک مقابل شایطین سرخ قرار می‌گیرد. پس از آن نیز دیدار خانگی برابر ایتالیا و یک بازی دیگر مقابل بلژیک در ورزشگاه استاد دو فرانس برگزار خواهد شد. این مسابقات نخستین فرصت برای مشاهده ایده‌های تاکتیکی زیدان در تیم ملی فرانسه خواهد بود. هواداران مشتاق هستند ببینند آیا او می‌تواند همان موفقیتی را که در ژانل مادرید به دست آورد، در رژال مادرید نیز تکرار کند یا خیر.

انتظاراتی فراتر از یک سرمربی
زیدان برای فرانسوی‌ها فقط یک مربی نیست، او نماد یکی از پرافتخارترین دوران‌های تاریخ فوتبال این کشور است. به همین دلیل انتظارات از او بسیار فراتر از نتایج کوتاه‌مدت خواهد بود. مأموریت اصلی زیزو نه فقط کسب جام، بلکه ساختن نسل جدیدی از ستاره‌ها و آغاز دوره‌ای تازه برای فوتبال فرانسه است. اکنون که عصر دشان به پایان رسیده، فوتبال فرانسه با آمیدی تازه به استقبال آینده می‌رود؛ آینده‌ای که قرار است با امضای زین‌الدین زیدان نوشته شود.

سوزه

با پایان جام جهانی ۲۰۲۶ و بسته شدن پرده ۱۴ سال حضور دیدیده دشان روی نیمکت تیم ملی فرانسه، حالا فوتبال این کشور وارد یکی از مهم‌ترین دوران‌های تاریخ خود شده است، دورانی که نام آن با زین‌الدین زیدان گره خورده است. اسطوره فوتبال فرانسه که سال‌ها گزینه اصلی جانشینی دشان محسوب می‌شد، در روزهای آینده به صورت رسمی هدایت خروس‌ها را برعهده خواهد گرفت و از اول سپتامبر کار خود را آغاز می‌کند. دشان پس از بیش از یک دهه حضور در رأس تیم ملی فرانسه، نگاه‌ها به مردی دوخته شده که بسیاری او را ناجی آینده فوتبال فرانسه می‌دانند.

تغییرات گسترده در کادر فنی
بر اساس گزارش رسانه‌های فرانسوی، زیدان قصد دارد تیمی کاملاً جدید و متفاوت از دوران دشان تشکیل دهد. به نظر می‌رسد سرمربی جدید فرانسه به دنبال یک بازسازی کامل باشد؛ از اعضای کادر فنی گرفته تا بخش‌های پزشکی، آنالیز و حتی پشتیبانی تیم. دیوید بنونی، دستیار وفادار زیدان در ژنرال مادرید، به عنوان نفر اول کادر فنی در کنار او حضور خواهد داشت. حمیدو مسعیدی نیز دیگر دستیار نزدیک زیدان خواهد بود و استفان پلانک مسئولیت بخش آنالیز و بررسی رقبای برعهده می‌گیرد. این ترکیب یادآور دوران موفق زیدان در ژنرال مادرید است؛ جایی که او سه قهرمانی متوالی لیگ قهرمانان اروپا را کسب کرد و نام خود را در تاریخ فوتبال باشگاهی جاودانه ساخت.

بازگشت چهره‌های آشنا
یکی از جذاب‌ترین گمانه‌زنی‌ها

خفه‌کننده و غیرقابل تحمل شده بود و تیم ملی فرانسه سزاور چنین فضایی نبود.» این اظهارات در حالی مطرح می‌شود که دشان در سال‌های اخیر بارها هدف انتقاد رسانه‌ها و بخشی از هواداران قرار گرفته بود؛ انتقادهایی که با وجود نتایج موفق او هرگز متوقف نشد.

پایان یک عصر طلایی
دشان از سال ۲۰۱۲ هدایت تیم ملی فرانسه را برعهده داشت و یکی از موفق‌ترین دوره‌های تاریخ این تیم را رقم زد. قهرمانی در جام جهانی ۲۰۱۸، نایب‌قهرمانی در جام جهانی ۲۰۲۲ و حضور مداوم در مراحل پایانی تورنمنت‌های بزرگ، بخشی از کارنامه درخشان او به شمار می‌رود. او همچنین فاش کرد که تصمیم به جدایی حاصل یک انتخاب ناگهانی نبوده و مدت‌ها دربارش آن فکر کرده است. به گفته دشان، زمانی که خبر جدایی‌اش به صورت رسمی اعلام شد، شرایط پیرامون تیم ملی آرام‌تر شد و همین موضوع نشان داد که تصمیم درستی گرفته است.

سکوت در برابر دوران زیدان
با قطعی شدن پایان دوران دشان، حالا زین‌الدین زیدان در آستانه آغاز مأموریت خود به عنوان سرمربی جدید فرانسه قرار دارد. دشان نیز اعلام کرد از این پس درباره تیم ملی اظهارنظری نخواهد کرد تا به جانشینش احترام بگذارد. او درباره آینده حرفه‌ای خود نیز تنها به این نکته اشاره کرد که همچنان تمایل دارد در فوتبال فعالیت کند؛ چه در نقش سرمربی یک باشگاه و چه در قامت هدایت یک تیم ملی. با این حال، فعلاً یکی از موفق‌ترین مربیان تاریخ فوتبال فرانسه ترجیح می‌دهد پس از ۱۴ سال پرتنش و پرافتخار، با سکوت از صحنه کنار برود.

خداحافظی احساسی دشان برای نجات تیم ملی فرانسه کنار رفتم

دیدیه دشان پس از پایان آخرین حضورش روی نیمکت تیم ملی فرانسه، برای نخستین بار درباره دلایل واقعی جدایی خود صحبت کرد؛ اظهاراتی که نشان می‌دهد تصمیم او تنها به مسائل فنی یا نتایج ورزشی مربوط نبوده است.

سرمربی ۵۷ ساله فرانسه که پس از شکست ۶ بر ۴ مقابل انگلیس در دیدار رده‌بندی جام جهانی ۲۰۲۶ به کار ۱۴ ساله خود در تیم ملی پایان داد، در گفت‌وگویی احساسی اعلام کرد که به دلیل فضایی که آن را «غیرقابل تحمل» توصیف کرد، تصمیم به کناره‌گیری گرفته است. دشان که هنگام صحبت درباره پایان دوران متخصصان فوتبال ملی به شمار می‌روند؛ مربیانی که شاید کارنامه باشگاهی پرزرق و برقی نداشته باشند، اما به خوبی با ویژگی‌های تورنمنت‌های ملی آشنا هستند. همین موضوع باعث شده برخی کارشناسان درباره فلسفه انتخاب مربیان بزرگ باشگاهی برای تیم‌های ملی تردیدهایی مطرح کنند.

تصمیمی برای آینده خروس‌ها
سرمربی پرافتخار فرانسه تأکید کرد که تصمیم به ترک تیم ملی را نه برای منفعت شخصی، بلکه به خاطر آینده خروس‌ها گرفته است. او توضیح داد که فضای پیرامونش در سال‌های اخیر به اندازه‌ای سنگین شده بود که ادامه همکاری را به صلاح تیم ملی نمی‌دانست. دشان گفت: «اگر تصمیم به رفتن گرفتم، صادقانه می‌گویم که این تصمیم برای خودم نبود، بلکه برای خیر تیم ملی فرانسه بود. شرایطی به وجود آمده بود که برای من کاملاً

روایت

توخل باید اعتماد از دست رفته انگلیسی‌ها را پس بگیرد
برنز کافی نیست

توماس توخل جام جهانی ۲۰۲۶ را با مدال برنز به پایان رساند، دستاوردی که روی کاغذ یکی از بهترین نتایج تاریخ فوتبال انگلیس محسوب می‌شود. اما واقعیت این است که پیروزی ۶ بر ۴ مقابل فرانسه در دیدار رده‌بندی توانست سایه سنگین شکست تلخ برابر آرژانتین در نیمه‌نهایی را از بین ببرد. حالا سرمربی آلمانی سه‌شیرها پیش از آنکه به مدال برنز فکر کند، باید به دنبال بازسازی اعتماد هوادارانی باشد که رؤیای قهرمانی جهان را از دست رفته می‌بینند.

مدال ارزشمند اما...
در پایان دیدار رده‌بندی، بازیکنان انگلیس برای دریافت مدال‌های برنز روی سکو رفتند، صحنه‌ای که از نظر ظاهری شباهت زیادی به مراسم قهرمانی داشت، اما تفاوت‌های مهمی نیز به چشم می‌خورد. رنگ مدال‌ها طلایی نبود و جامی هم برای بالا بردن وجود نداشت. با این حال، این موفقیت را نمی‌توان کم‌اهمیت دانست. انگلیس برای نخستین بار از سال ۱۹۶۶ توانست در جام جهانی به مدال برسد و بهترین عملکرد خود در خارج از خاک این کشور را ثبت کند. سه‌شیرها در مسیر خود تیم‌هایی چون کرواسی، نروژ و مکزیک را شکست دادند و حتی با ۱۰ نفر شدن نیز موفق به کسب پیروزی در ورزشگاه آزتک شدند. اگر پیش از آغاز مسابقات به هواداران انگلیس گفته می‌شد تیمشان پس از شکست مقابل آرژانتین در نیمه‌نهایی، با پیروزی برابر فرانسه به مقام سوم جهان می‌رسد، بسیاری از آنها این نتیجه را قابل قبول می‌دانستند.

زخمی که در آتلانتا ایجاد شد
اما مشکل اینجااست که قضاوت درباره عملکرد توخل تنها بر اساس نتایج انجام نمی‌شود. شکست برابر آرژانتین شرایطی داشت که همچنان برای فوتبال دوستان انگلیسی دردناک است. انگلیس در آن مسابقه تا فقایق پانانی از حریف پیش بود و یک قدم با صعود به فینال فاصله داشت، اما عقب‌نشینی تیم و تغییر روند بازی باعث شد آرژانتین ورق را برگرداند و رؤیای قهرمانی را نابود کرد. بسیاری از منتقدان معتقدند توخل در آن فقایق حساس نتوانست تیمش را به درستی مدیریت کند و همین موضوع بخش بزرگی از اعتباری را که طی ۱۸ ماه نخست حضورش به دست آورده بود، از بین برد. به همین دلیل، برخلاف ظاهر ماجرا، مدال برنز نتوانست به طور کامل زخم شکست نیمه‌نهایی را درمان کند.

مأموریتی که برای آن استخدام شد
فدراسیون فوتبال انگلیس توخل را با هزینه‌ای سنگین و به امید فتح جام جهانی به خدمت گرفت، دلیل اصلی این انتخاب نیز سابقه موفق او در فوتبال باشگاهی و توانایی‌های تاکتیکی‌اش در مسابقات حذفی بود. اما ناکامی برابر آرژانتین باعث شد بسیاری از هواداران درباره درستی این تصمیم تردید کنند. حتی برخی معتقدند این شکست بیش از ناکامی‌های دوران کرت ساوت‌گیت به اعتبار سرمربی تیم ملی آسیب زده است؛ زیرا توخل دقیقاً برای جلوگیری از چنین اتفاقاتی انتخاب شده بود.

معمای مربیان باشگاهی
جام جهانی ۲۰۲۶ یک سؤال مهم را نیز مطرح کرد: آیا موفقیت در فوتبال باشگاهی الزاماً به معنای موفقیت در عرصه ملی است؟ در حالی که مربیانی مانند توخل، کارلو آنچلوتی، مانورسیو پوچتینو و یولیان ناگلرمان با ناکامی‌های تلخ از مسابقات کنار رفتند، دو مربی حاضر در فینال یعنی لیونل اسکلانوی و لوئیس دلافونتته از متخصصان فوتبال ملی به شمار می‌روند؛ مربیانی که شاید کارنامه باشگاهی پرزرق و برقی نداشته باشند، اما به خوبی با ویژگی‌های تورنمنت‌های ملی آشنا هستند. همین موضوع باعث شده برخی کارشناسان درباره فلسفه انتخاب مربیان بزرگ باشگاهی برای تیم‌های ملی تردیدهایی مطرح کنند.

توخل: اعتماد را باید دوباره ساخت
سرمربی آلمانی انگلیس معتقد است هنوز اعتماد عمومی را از دست نداده، اما پذیرفته که مسئولیت شکست مقابل آرژانتین بر عهده اوست. او پس از بازی با فرانسه تأکید کرد که اتفاقات آتلانتا زخمی است که تا پایان عمر همراهش خواهد بود. توخل همچنین اعتراف کرد که در فوتبال ملی هیچ اعتباری دائمی نیست و اعتماد باید هر روز به دست آید. به همین دلیل او نگاهش را به مسابقات آینده و به ویژه رقابت‌های لیگ ملت‌های اروپا دوخته است.

آغاز فصل دوم توخل
انگلیس تا پیش از دو ماه دیگر مسابقه‌ای نخواهد داشت و نخستین آزمون مهم این تیم، دیدار برابر اسپانیا در ورزشگاه ویمبلی خواهد بود. تا آن زمان مشخص خواهد شد که آیا هواداران انگلیسی شکست برابر آرژانتین را فراموش کرده‌اند یا همچنان آن ناکامی را بزرگ‌ترین فرصت از دست رفته نسل فعلی فوتبال کشورشان می‌دانند. توخل فعلاً با یک مدال برنز به خانه بازمی‌گردد؛ دستاوردی ارزشمند اما ناکافی. او حالا وارد مرحله‌ای شده که شاید از خود جام جهانی هم دشوارتر باشد: بازسازی رابطه با افکار عمومی و اثبات اینکه هنوز همان مربی‌ای است که می‌تواند انگلیس را به قهرمانی در یک تورنمنت بزرگ برساند.